

S. S. Zemková, 22 rokov

Sušené marhule

Nahovorila ju na to Barbora. Nedala jej pokoja, odkedy jej raz vo chvíľke slabosti prezradila, že s Felim nemajú sex a ona sa cez to nedokázala preniesť.

„Nechápem, ste obaja slepí? Na vašom mieste by som celé dni ani nevyšla zo spálne,“ vyhlásila pri šálke kávy a rozhorčene na Máriu vypuľovala oči. „Tebe to nevádi? A počuj, Mária, nie je on náhodou gay?“

Mária pokrčila plecami a naliala si do kávy mlieko. Myslela na to, že po práci sa musí stavať v potravinách – došli im vajcia, mlieko a pečivo. Na kamarátku sa nepozrela. Bublina, ktorá sa jej kedysi zahniezdila v hrudi, ju z ich rozhovoru začínala svrbieť. „Proste nemáme. Nechýba nám to.“

„Blbosť.“ Barbora sa k nej nahla bližšie. „Vážne? Ani raz?“

Mária zneistela. Ale áno, raz sa to stalo. Na začiatku, chvíľu potom, ako sa dali dokopy a ani jeden z nich ešte nepoznal toho druhého dost' dobre na to, aby vedel, čo skutočne potrebuje. Feli odrazu prestal a trasúcim hlasom sa opýtal, či jej neublížil. Potom si sadol na kraj postele a rozplakal sa. Mária na to dlho nemohla zabudnúť a keď sa jej to o niekoľko týždňov konečne podarilo, Feli jej povedal o Damiánovi a ich prvá a jediná noc sa jej znova vybavila v pamäti, tentokrát v celkom nových kontextoch.

Chcela a zároveň nechcela povedať Barbore o Damiánovi; možno by vďaka tomu konečne pochopila a nechala by ich. Prestala by sa vypytovať, nedoberala by si Feliho pri každom stretnutí. Ten príbeh bol však príliš...príliš neskutočný, príliš neľudský. Nevhodný na to, aby ho rozoberala pri káve, len aby mala pokoj od nevhodných otázok. Okrem toho, patril Felimu a bolo len a len na ňom kedy a komu ho povie.

Barbora pokrútila hlavou a vstala. „Vieš, čo by si mala spraviť? Mala by si kúpiť krabičku kondómov a nechať ju na posteli. A počkať. Možno si užijete. Povedz mu, že si dlho nevidela tú jeho sexi jazvu, alebo také čosi.“ Žmurkla a vstala. Z ich obedňajšej prestávky zostávalo už len pár minút.

Feliho sexy jazva. Barbora ju videla raz, keď k nim minulé leto prišla na oslavu Máriiných narodenín – samozrejme, skôr a nečakane, a Feli kosil záhradu. Bez trička. Mária mala čo robiť, aby zastavila jej detinské chichotanie sa a nekončiaci prúd otázok skôr, ako si to Feli mohol všimnúť. Nemal rád, keď mu niekto pripomínal jeho jazvu; dlhý, drsný pás bledej kože, ktorá sa tiahla cez väčšiu časť jeho chrbta. Keď sa objímali, a ona sa jej náhodou dotkla, strhol sa, akoby ho popálila. Nepovedal jej, ako k nej prišiel, a ona sa ani nemusela pýtať. Vedela.

Damián prišiel Feliho hľadať asi mesiac potom, ako spolu začali bývať. Ani jeden z nich nevedel, ako ho našiel, ani prečo práve vtedy – bol to takmer rok, čo od neho Feli odišiel – ale bol tam, búchal na dvere ich domu, kričal a vyhrážal sa. Povedala Felimu, aby sa skrýl v kúpeľni a ona zavolala políciu. Kým prišli, sedela za dverami a plakala, na muža vonku

ziapala svoje vlastné obscénnosti a vyhrážky. A bože môj, mal šťastie, že ich delili dvere, že sa nedostal dnu – pretože ak by sa náhodou ocitli tvárou v tvár, vyškriabala by mu oči. Vyškriabala by mu oči, polámala prsty, zahryzla sa mu do krku, dokopala by ho ako psa. Keď sa vonku konečne objavili červeno-modré svetlá policajného auta, Mária mala pocit, že sa ocitla mimo svojho tela. Na otázky policajtov, ktorí Damiána odviezli v putách, odpovedala automaticky, nevnímala susedov, ktorí sledovali večerné predstavenie, niektorí diskkrétne, spoza zácloniek, iní rovno cez otvorené okno a tí najdrzejší dokonca vyšli pred dom a zakývali jej.

Do reality sa vrátila až neskôr, keď policajti odišli. Sadla si vedľa Feliho, chytila ho za ruku a povedala, že rozumie.

Jej matka chcela vnúčatá. Keď Mária jej želanie pretlmočila Felimu, navrhol, aby si zaobstarali mačku, alebo psa a posielali jej fotky, že ju to možno upokojí. Feli mal však aj napriek tomu jej matku rád, a ona mala rada jeho, hlavne odkedy sa dozvedela, že s vlastnými rodičmi už roky nie je v kontakte. Vždy, keď prišli na návštevu, bola na stole miska so sušenými marhuľami. Keď sa to stalo prvý krát, Mária sa musela pousmiať; to, že Feli mal rád sušené marhule matke spomínala už dávnejšie, len tak, medzi rečou – nečakala však, že sa toho chytí.

S otcom to bolo horšie. Nerozumel ničomu, čo súviselo s jeho jedinou dcérou, či už išlo o jej detskú túžbu naučiť sa hrať na klavír, strach z tmy, ktorého sa nikdy úplne nezbavila, alebo takmer celibátny vzťah s mužom, ktorý pracoval v kníhkupectve oproti jej kancelárii.

Darmo mu opakovala, že Feli nie je ako ostatní, nepočúval ju. „A čo je, teplý? Ved' ste spolu.“

Vedela, že vysvetľovať jej päťdesiatročnému otcovi, že ľudia sa nedelia len na teplých a neteplých, a že viditeľná prítomnosť každého človeka je tvorená nekonečným množstvom prítomností, ktoré sa už skončili, je celkom zbytočné.

Otec ukončil trojročnú učňovku bez maturity. Na facebooku zdieľal články o tom, že koronavírus je umelo vyvolaná hystéria, aby zarobili farmaceutické firmy, a rúško nosieval na brade. Dva roky si myslel, že Mária robí sekretárku vo vlastnej firme a Feliho volal Félix, hoci nijaký Félix nikdy neexistoval a Feli bol vždy len Feli. Alebo Fel.

Problémom bolo, že vždy túžil po synovi. No a teraz mal Feliho. Ale Feliho nezaujímali stroje v otcovej dielni a keď sa im doma pokazila práčka, v duchu moderného, samostatného muža, ktorý pozná svoje sily, zavolať opravára. Nevedel, čo sa deje v cyklistike a nepoznal základné pravidlá hokeja.

Máriu tešilo, že jej priateľ je pre otca rovnakým sklamaním ako ona sama.

Bublinu v hrudi pocítila po prvý krát na nákupe v Ikey, dva mesiace po tom, ako sa k nim dobíjal Damián. Bola unavená a nervózna a navyše nemohla prestať premýšľať nad najnovším klientom, ale potrebovali nový luster a s Felim sa dohodli, že všetky veci do domu budú kupovať spolu.

Feli musel cítiť jej napätie a nespokojnosť, pretože sa držal ďalej, kráčal popredu a nechával jej priestor. Po jej bývalých to bola príjemná zmena – ani jeden z nich nedokázal pochopiť, že nestojí o utešovanie, a nezmyselné „čo ti je, si v pohode, stalo sa niečo“ ju len rozzúri a jej hnev a frustráciu upriamia na seba.

Stála na spodku schodiska, ktoré viedlo na poschodie so svietidlami. Feli už bol niekde v polovici, keď odrazu zastal, obzrel sa za ňou a usmial sa.

Vtedy jej začala rásť v hrudi tá bublina a ona sa bála, že pre ňu nebude mať dost' miesta.

Barborine slová jej zneli v ušiach po zvyšok dňa.

Kým jej skončilo stretnutie s posledným klientom a dostala sa k svojmu večernému nákupu, vonku už bola tma. Napadlo jej, že mohla zavolať Felimu a poprosiť ho, aby sa o nákup postaral on, ale potom si spomenula na Barborinu radu - možno by to mohla skúsiť. Damiánov tieň za posledné dva roky takmer zmizol a ktovie, možno by Feli aj chcel, ale nevie, ako to po takom dlhom čase navrhnúť. Možno by mala prvý krok spraviť ona.

Ale čo ak sa mýli? Čo ak Feli stále nechce a nikdy nebude chcieť a ona prekročí hranicu, hoci to sama nepotrebuje?

Kondómy boli, ako vždy, v regáloch pri pokladni, hneď vedľa cukríkov a balíkov s orieškami a sušeným ovocím. Ešte dvaja zákazníci a príde rad na ňu. Zaplatí a konečne sa vráti domov k Felimu. Bol to dlhý deň a bublina v hrudi ju začínala pobolievať.

Ruka sa jej samovoľne natiahla k regálu a váhavo zostala visieť pár centimetrov od malých, úhľadne naukladaných balíčkov. Zháčila sa. Aké zobrať? Bolo to dlho, čo ich naposledy potrebovala a zrazu ich bolo na výber priveľa. Už bola na rade, predavačka po nej nervózne škúlila, zákazníci za ňou si odkašliavali, naprávali si rúška a tí zozadu sa nahýbali, aby lepšie videli, kde to viazne.

Do riti aj s Barborou, pomyslela si a z regálu schmatla prvú vec, ktorá jej padla pod ruku.

Nočná lampička na Feliho strane postele svieti, hoci spí. Leží na boku, jednu ruku má pod hlavou, vedľa druhej je otvorená kniha, končekmi prstov sa jej takmer dotýka. Mária do spálne nevojde hneď – chvíľu stojí vo dverách a pozerá sa. Dýcha a žije a má strach, že tá bublina, ktorá sa jej nafukuje v hrudi, praskne – ale nestane sa tak, rozpína sa ďalej a celú ju naplní, až jej z kútikov očí vyhrknu slzy, hoci necíti smútok ani strach.

Konečne prekročí prah izby a skloní sa nad Felim. Pobožká ho na spánok, na líce, na kútik úst. Opatrne vezme knihu, založí do nej kúsok červenej látky, ktorú používal namiesto záložky, a položí ju na nočný stolík.

Sadne si na kraj postele a objíme ho, hlavu si položí na jeho plece a znova ho pobožká. Feli sa zamrví, zažmurká, otvorí oči.

„Mária?“ povie rozospato, ale usmieva sa. „Čakal som ťa skôr.“

Pokrčila plecami a stále sa ho držala, nevedela si predstaviť, že by ho mala pustiť. Bublina v jej vnútri rástla ďalej a Mária vedela, že nikdy nepraskne. „Stavila som sa v obchode,“ odpovie, „niečo som ti kúpila.“

„Skutočne?“ Vyzerá pobavene a Máriu zaujíma, či aj v ňom rastie taká bublina – alebo či už narástla dávno a ona si to len nevšimla.

„Len taká maličkosť. Na spríjemnenie večera.“ Žmurkne a konečne sa ho pustí, aby siahla do nákupnej tašky. Chvíľu sa v nej prehrabáva, malý balíček spadol až na dno, nemôže ho nahmatať. Keď sa jej to podarí a vytiahne ho z tašky, Feli sa rozosmeje.

„A to som si myslel, že dnešný večer už nemôže byť lepší,“ povie a nahne sa k nej, aby ju pobožkal. „Aj ja teba.“ Otvorí balíček sušených marhúľ a schuti sa do jednej zahryzne.